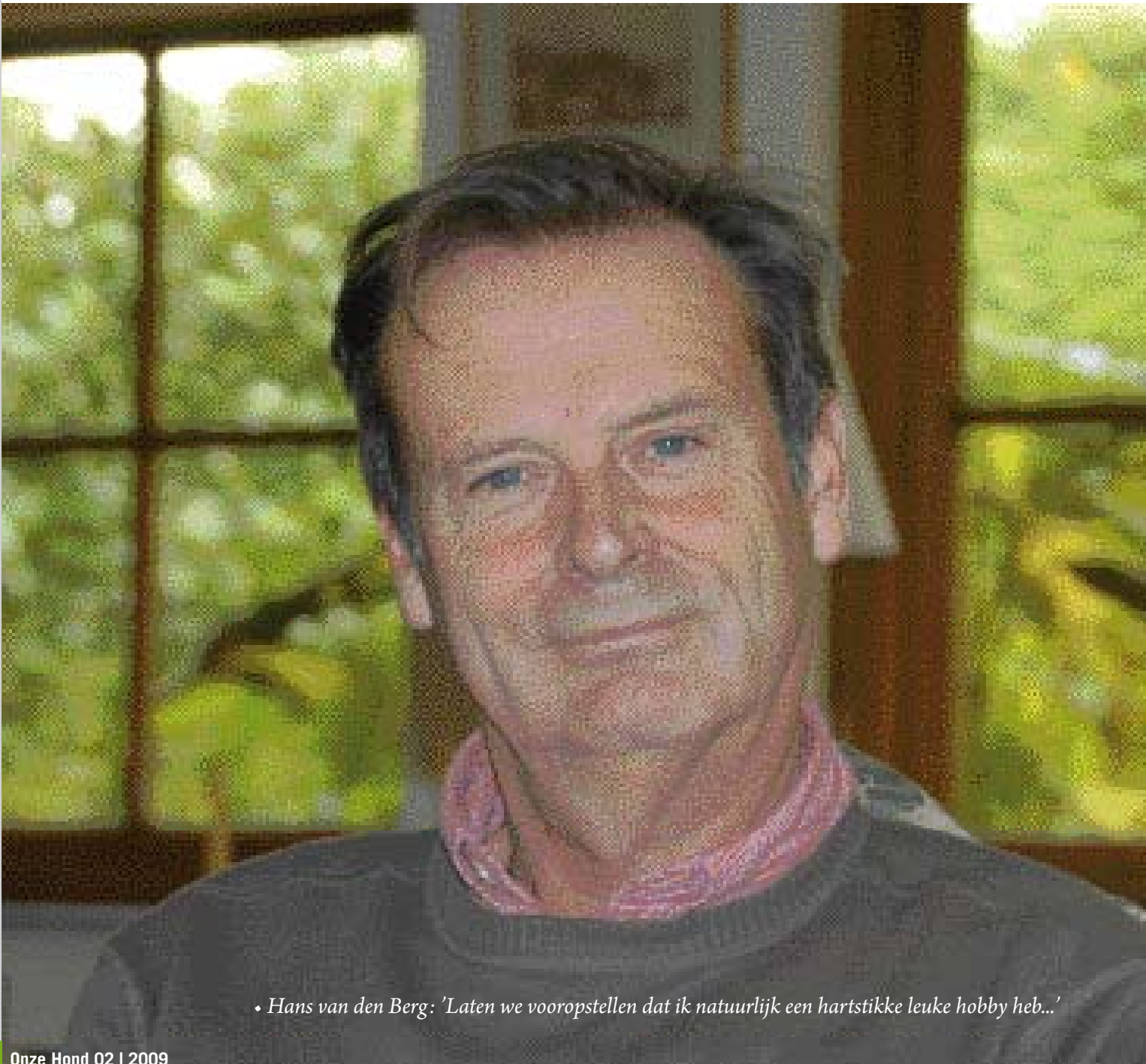

Op de man af...

Hans van den Berg

Een interview met Hans van den Berg betekent dat één onderwerp uit zijn kynologische carrière belicht kan worden. Deze geïnterviewde is zo betrokken bij de keuring van rashonden, dat alleen al daarmee een artikel kan worden gevuld...

• *Hans van den Berg: 'Laten we vooropstellen dat ik natuurlijk een hartstikke leuke hobby heb...'*

Het is de eerste keer dat we hem uitgebreid kunnen vragen naar een verdiend hoogtepunt in zijn leven met rashonden: het allrounderschap. Simpel gezegd betekent dit, dat Hans bevoegd is om alle hondenrassen te keuren. Dat doet hij dan ook, met hart en ziel, met inzet en hartstocht, met deskundigheid en charme en letterlijk wereldwijd.

Als de plek waar iemand woont de spiegel van de ziel is, dan is Hans van den Berg iemand die van mooie dingen houdt, er prijs op stelt dat alles tot in de puntjes is verzorgd en weinig aan het toeval overlaat. Of hij zich nu voorbereidt op een examen, een keuring of een interview, er is van te voren grondig over nagedacht.

Een heel nieuw verhaal

Hans wordt geboren in 1943 in Hilversum in een gezin met één dochter en twee zonen, van wie Hans de jongste is. Vader overlijdt als hij vier jaar is en het gezin verhuist naar Oegstgeest. Hans: 'Tot m'n 24ste heb ik daar gewoond en na de middelbare school heb ik de Kweekschool – zo heette dat toen nog – gedaan. Na de militaire dienst ben ik als onderwijzer gaan werken in de Schilderswijk in Den Haag. Zeven jaar met heel veel plezier gedaan.'

Daarna volgt hij de opleiding voor logopedist, maar komt er al snel achter dat twee onderwerpen zijn speciale belangstelling hebben, stotteren en afasie, en dat leidt tot een opleiding voor stottertherapeut. Hans: 'Ik heb jaren stottertherapie gegeven, voornamelijk aan grotere groepen.' Omdat hij in zijn vak bekendheid geniet, wordt Hans gevraagd om op de Hoge School in Rotterdam te komen werken. De laatste jaren van zijn werkzame leven houdt hij zich daar bezig met de ontwikkeling van het onderwijs, onder andere door het maken van modules op het gebied van communicatie. Hij

onderbreekt zichzelf: 'Dit is misschien wel een heel nieuw verhaal, hè?' Gevraagd naar zijn eerste kennismaking met honden, zegt hij: 'Mijn moeder was van huis uit honden gewend, maar ze had niets met showen. Ook bij mij thuis waren er altijd honden. Zo was er een Schotse Terrier, die voor de 26ste keer 'Popov'

'Wat me úitermate stoort, is dat het keuren steeds sneller en sneller moet...'

heette, want ze hadden allemaal dezelfde naam.' In een boekje over honden leest Hans over het gebit en als hij dat van 'Popov' bekijkt, ziet hij het meteen: 'Oh jé, da's geen goed gebit.' Zo eenvoudig kan de carrière van een allround keurmeester beginnen...

Leergierige puber

Zijn intrede in de kynologie neemt vormen aan als hij via een kennis terecht komt bij de familie Smits in Leiden, bekende personen in de Kynologen Vereniging 'Rijnland'. De heer Smits zegt: 'Goh, Hans, je moet eens naar onze clubavonden komen.' Dus gaat de zestienjarige op de fiets naar café 'Zomerzorg' in Leiden, gaat mee met de bus op kennelbezoek bij de familie Langhout van de bekende 'Urtica' kennels en naar mevrouw Donath, wiens naam synoniem is voor één van de eerste merken hondenvoeders. De leergierige puber 'vond het geweldig!' en glundert nu nog bij de herinnering aan die eerste jaren. Hans' eerste eigen hondje is een Welsh Terrier, waarmee hij naar clubmatches gaat: 'Ik haalde m'n eerste ZG en was

apetrots. Na de Welsh kwam er weer een Schot, die kampioen werd, en toen was ik achttien.' Daarna zijn er altijd Schotse Terriers geweest, afwisselend vergezeld door een Bobtail, Norfolk Terriers en Chihuahua's. 'Ik ben', zegt Hans, 'wel een beetje een trouw type en ben aan de Schotten gehecht.'

'Kind, wil je niet gaan keuren?'

Hans stort zich niet meteen op het keurmeesterschap, want hoewel hij het AKK (Algemene Kynologische Kennis) diploma al op twintigjarige leeftijd op zak heeft, speelt het keuren dan nog geen rol. Hans' partner, Cor Last, die tot dan heeft geluisterd, valt in: 'Wij kennen elkaar al heel erg lang, vanaf dat we twintig waren. We hadden gewoon honden, waarmee we showden en fokten. En toen zei...' '...mevrouw Magendans', gaat Hans verder, 'kind, wil je niet gaan keuren?' Ik had dat ook kunnen doen toen ik twintig was, maar ik had er destijds geen belangstelling voor. En... de basis is natuurlijk niet keuren, de basis is gewoon honden hebben, fokken, trimmen. En daar waren we druk mee.'

Moet het eerste ras waarvoor examen wordt gedaan het 'eigen' ras zijn?

'Natuurlijk! Een voorbeeld: als ik m'n hele leven Suffolk schapen fok, ga ik toch niet beginnen met het keuren van Drentse Heideschappen? En ik wachtte ook keurig totdat het examen werd gehouden. Ik had geen planning en wilde dat ook niet. Er is eigenlijk nooit een planning geweest.'

Wat is de grootste verandering van 'gewoon' keurmeester naar allround keurmeester?

'Er was destijds geen allrounder meer en samen met Martin van de Weijer ben ik dat geworden. De insteek van de Raad van Beheer was toentertijd: we gaan voor kwaliteit van keurmeesters en niet voor kwantiteit. Daar kan ik me wel in vinden, want een exposant is er niet in geïnteresseerd hoeveel rassen ik keur. Die exposant wil een goeie keuring. Let op, ik had al 25 jaar gekeurd en in acht rasgroepen examens gedaan toen ik tot allrounder werd benoemd.'

Cor vult aan: 'Je hebt in 75 rassen volledig examen gedaan.' Hans: 'Omdat er in die tijd nog tien examen-honden waren, betekende dit dat ik al over zo'n 750 honden aan de tand was gevoeld. Veel mensen kenden me door het fokken en ik was al snel veel aan het keuren. Mijn allrounderschap veranderde daaraan dus niet veel.'

Ging toch niet ergens een knopje om?

'Toen het zover kwam – ik werd toen gebeld – zei ik tegen Cor: wat heeft dat voor meerwaarde? Totdat iemand zei: Hans, als je allrounder bent, kun je misschien meer betekenen voor de kynologie dan een heleboel allrounders die van ver weg komen. Daar zit wat in, dacht ik. In het begin betekende dat natuurlijk wel heel veel werk. Ontzettend veel werk, omdat ik me weer ging voorbereiden zoals ik dat altijd gewend was. En als ik nog te weinig wist, dan zei ik gewoon dat ik het ras nog niet wilde keuren. Ik heb het zelf goed in de hand gehouden en kan, heel aardig, met een grapje zeggen: ik ben wel heel knap, maar misschien ben ik daar nog niet knap genoeg voor. Mensen betalen veel geld en ik moet daar niet gaan staan met alleen maar een goed oog voor honden, ik moet precies weten hoe het allemaal in elkaar zit. Toen men eenmaal wist dat ik allrounder was,

werd ik alsmaar gevraagd voor rassen die ik nog nooit had gekeurd. Ook nu nog – maar dat ga ik jou niet vertellen – heb ik rassen waarvan ik vind dat ik er nog meer aan moet doen. En... ik ga graag naar fokkers, want bij fokkers zit héél veel kennis.'

Voel jij je, als allrounder die veel in het buitenland keurt, een ambassadeur van de Nederlandse kynologie?

Hans denkt lang na, maar het antwoord komt beslist: 'Nee, als ik keur, dan voel ik dat toch meer als een vak. Omdat ik elk jaar tussen de vier- en vijfduizend honden in handen heb – ik ben de enige Nederlandse keurmeester die alle groepen en Best in Show in Engeland mag keuren – denk ik wel dat het een zekere uitstraling zal hebben. In december was ik in Japan om de 'Champion of Champions' te keuren en dan voel ik me wel een soort ambassadeur, maar voor het keurmeesterschap.' Aarzelend: 'Als Nederlander vertegenwoordig ik mijn land en zet dat op kaart. Ja, dat is natuurlijk wel zo.'

Zorgelijk

Maanden voorafgaand aan dit interview laat Hans in een gesprek vallen: 'Ik ben wel eens somber of verdrietig'. Dat vraagt om een nadere toelichting. Hans: 'Mag ik ook gewoon zorgelijk zeggen? Ik ben zorgelijk over het feit dat de kwaliteit van de rashonden in Nederland enorm terugloopt.'

Waar baseer je dat op?

'Als ik naar de groepskeuringen kijk, zijn het vaak dezelfde honden, maar ook dezelfde rassen, die hoog scoren. Laten we eens naar de Terriers kijken; het zijn vaak de Welsh Terriers van dezelfde fokker die in de Terriergroep hoog scoren. Zien we nog wel eens een Skye Terrier de groep winnen? Een Sealyham Terrier? Een Bedlington of een Lakeland Terrier? Omdat ik in andere landen die rassen wél zie winnen, denk ik goh, wat is dat hier toch een klein rijtje geworden. Daar

zou veel meer variatie in moeten zitten. Dát is zorgelijk. Als ik naar de kwaliteit kijk, zijn we ingehaald door, bijvoorbeeld, Scandinavië en het grootste aanbod komt straks uit Oost-Europa. Ik zie er geen gevaar in, maar we moeten wel bedenken dat daar veel potentie aan fokkers en mensen met een drive zitten. Mensen die, in een busje, dagen vanuit Rusland reizen, zelf showen, zelf trimmen en zoveel kwaliteit meebrengen. Dat is ongelooflijk. De hond die de Europese Show in Boedapest won: een Airedale Terrier uit Rusland en diezelfde hond was ook reserve op Crufts. Het is maar één voorbeeld en daar kunnen we niet tegenop. We zijn soms snel tevreden. Als ik nu met een ras zou moeten beginnen, dan zou ik de drive hebben om eens goed om me heen te kijken, goed te zoeken, ook in andere landen. Mensen gaan vaak naar dezelfde kennels...' Ook tijdens zijn keuringen valt het Hans op dat de kwaliteit soms zodanig is dat een te klein deel van de honden als Uitmuntend kan worden beoordeeld. Diverse keren tijdens het interview verzucht hij dat niets zo frustrerend is als klassen met matige of

♦ Hans met Kamp. Rymore Flash Gordon als winnaar van de Terriergroep, circa 1978. (Foto: Roberto).

ronduit slechte honden te moeten keuren. Hij is van huis uit een opgewekt mens, maar kan erg treurig worden als hij moeite heeft om er een paar goede honden uit te halen. Hans besluit: 'We moeten ons realiseren dat er om ons heen veel landen met hele mooie honden komen en dat we daar, waarschijnlijk, heel moeizaam in mee kunnen gaan. Let wel, dat is niet voor ieder ras hetzelfde.'

Wat zou jij als eerste binnen de kynologie in Nederland in het algemeen veranderd willen zien?

'Je kunt je afvragen of kwalificeren wel zo zinvol is. En wel, omdat honden de ene week Uitmuntend krijgen en de andere week een Goed. Ik zou heel blij zijn met het Engelse systeem en wil best alle honden een ruime beschrijving geven met alles d'r op en d'r aan. Dat is eigenlijk belangrijker dan dat U'tje of ZG'tje.'

Is het afschaffen van keurmeesters die allemaal U'tjes geven niet een betere oplossing?

'Bij kwalificeren zit ook emotie. Je moet dus precies weten wat die kwalificatie in dat land betekent. Als je in Zweden keurt, geef je een eerste prijs, maar dat is niet hetzelfde als een U. Het is hier voor buitenlanders heel moeilijk om het systeem precies te doorgronden. Als ik een G geef en de exposant zegt: ik heb een ZG nodig om ermee te fokken, dan kan ik er natuurlijk geen ZG van maken, want de hond is een G waard. Ik weet natuurlijk dat men een volgende keer, bijvoorbeeld bij een buitenlander, wel een ZG krijgt.'

Wat zou je willen veranderen in zaken die met keuren en keurmeesters te maken hebben?

Het antwoord komt snel: 'Als eerste, doe ook eens wat leuks hier! Organiseer, bijvoorbeeld, een Benelux Show. Doe wat aardigs voor de mensen; net zoals je in Scandinavië de Nordic Winner hebt. Ga samen-

♦ *'We zouden op tentoonstellingen ook kunnen kijken naar wat er aan cosmetische veranderingen bij de honden wordt gedaan.'*

werken met andere landen. Ik heb gelezen dat Engeland en Duitsland twee CC-shows gaan organiseren, waarbij de Engelse rassen in Dortmund door Engelse keurmeesters worden gekeurd en de Duitse rassen in Engeland door Duitse keurmeesters. Dat zijn leuke dingen. En... je zou bij de groepskeuringen standaard moeten voorkeuren. Ook moet je bij een echtpaar niet de een de groep en de ander Best in Show laten keuren. Dat is wonderlijk, want als het verkeerd afloopt (lachend), komen ze met ruzie thuis. Ik zou keurmeesters willen adviseren bij een groepskeuring ook eens naar andere honden

dan die ze zelf gekeurd hebben te kijken. Ik zie veel keurmeesters die 'het eigen ras' laten winnen.'

Cosmetische veranderingen

Na een lange denkpauze gaat Hans verder: 'Ria, men is nu heel druk bezig met de gezondheid van de rassen. Dat is belangrijk, maar we zouden op tentoonstellingen ook kunnen kijken naar wat er aan cosmetische veranderingen bij de honden wordt gedaan. Er zijn landen – Zweden, Engeland – waar honden worden getest. Poedels moeten soms gelijk mee om een monster van de vacht te laten nemen. Als ik hele blauwe Yorkshire Terriers

keur, dan kan ik het niet bewijzen, maar een hond kan niet egaal van kleur zijn. Daar zitten altijd nuances in. Aan de buitenkant wordt er natuurlijk met van alles 'gerommeld'. Bij Terriers worden de staarten gezet of te vrolijk staande oren netjes naar beneden gevouwen. Bij andere rassen worden te strakke lippen geopereerd of worden hangende oogleden opgehaald. In feite is dat oneerlijke concurrentie. Natuurlijk kun je niet alles tegelijk veranderen, maar je zou kunnen beginnen om op de show op een aantal zaken wat strenger te letten. Als iets niet mag, moeten maatregelen volgen. Strenger optreden, meer orde en een strakker beleid van bovenaf. Dat geeft rust in de tent.'

Wat zijn voor jou de belangrijkste 'do's and don'ts' voor een keurmeester?

'Ten eerste: je staat daar gewoon als keurmeester en je hoeft helemaal geen performance te maken. Wij komen niet van de toneelschool, dus is het gauw wonderlijk als we iets gaan doen waarvoor we niet geleerd hebben. Je moet daar, gewassen, netjes aangekleed en terdege voorbereid, je taak vervullen. Ik vind het *niet* passen als je daar met een kaart of schriftje zit met de tekst van de rasstandaard. Dat had je de avond te voren moeten doen, in je bed.' Vreemd genoeg is het raadplegen van de rasstandaard door een keurmeester in de ring niet verboden. Maar Hans zegt: 'Als je dan toch een enorme black-out krijgt, dan moet je dat maar even in een hoekje doen. Hou dat netjes. Je moet respect tonen, zowel voor de eigenaar als voor de hond. Ik vind het ook nooit erg om een verslag nog een keer uit te leggen. Daar word ik niet moe van. Haal de hond er maar even bij, dan wil ik het best nog een keer zeggen. En doe vooral niet heel gewichtig. Dat neemt vaak een heleboel stoom van de ketel.' Met enige regelmaat schakelt Hans

• Keurmeester Hans van den Berg ten voeten uit. Altijd een aandachtig oor voor de exposant. Keuring in Denemarken 2007.

tijdens ons gesprek Cor in. 'Zo is het toch, Cor?' 'Denk je ook niet, Cor?' 'Zeg ik dat netjes genoeg?' Dat is ook logisch, want Cor Last is niet alleen Hans' langjarige partner, maar ook kynoloog in hart en nieren. Niet zelden volgt hij de keuringen, terwijl zijn voormalig voorzitterschap van de Raad van Beheer er toe bijdraagt dat Hans niet de enige in huis is die verstandig over kynologie kan praten. En hoewel Cor niet op de foto wil – 'het gaat om Hans, niet om mij' – volgt hij het gesprek met aandacht en vult aan waar dat nodig is. Hans is nog niet klaar met dit onderwerp, want hij vervolgt: 'Wat me úitermate stoort, is dat het keuren steeds sneller en sneller moet. Soms lijken het wel kampioenschappen wie het snelste kan keuren. Mensen betalen meer geld, keurmeesters

moeten én meer honden keuren én steeds sneller. Ik doe het altijd in hetzelfde tempo en als het iets later wordt, dan is het maar later. Niet mijn probleem. Exposanten hebben nu eenmaal recht op aandacht.'

Loopbaanplanning

Als er iets in de afgelopen jaren in de belangstelling staat, is het wel het nieuwe keurmeesterbeleid, dat door de besturen van de Raad van Beheer en de Vereniging van Keurmeesters op Kynologisch Gebied (VKK) is en wordt ontwikkeld. Reden daarvoor is dat we, internationaal gezien, uit de pas lopen en er onnodige beperkingen voor keurmeesters zouden zijn. Opleidingstrajecten en examens voor keurmeesters zijn 'op de schop genomen'. Er is nu sprake van een heuse loopbaanplanning voor

keurmeesters en de rasverenigingen moeten in het opleidingstraject een leidende rol spelen.

Wat is jouw visie op dit nieuwe beleid?

Cor geeft als eerste zijn commentaar: 'Er was één knelpunt en dat was het alleenrecht van de rasverenigingen ten aanzien van het organiseren van een keurmeesterexamen, ja of nee. Daar had de Raad nauwelijks invloed op. Dat moest veranderd worden en men heeft toen besloten om het hele keurmeesterbeleid te herzien.'

Hans neemt over: 'Ik deed regelmatig examens, maar vaak ook kon ik geen examens doen, omdat ik niet wist wanneer het zou worden gehouden en ik op zo'n examendatum al een keurafspraak had. Het was voor mij dus onmogelijk om in een bepaalde tijd nog meer rasexamens te kunnen doen. Iets dat ik ook niet wilde, omdat ik me goed wilde voorbereiden. En verder: je wachtte gewoon op je beurt. Soms was je erbij, soms niet. De examens vond ik uitmuntend. Tien honden, vijf reuen, vijf teven, twee specialisten erbij en ik was altijd reuze trots als ik geslaagd was. We liepen in die zin uit de pas dat we nauwelijks groepskeurmeesters hadden; je had altijd anderen nodig om de groepen te doen. Nu is er wel een planning en kan men daarop inspelen.'

Er vallen regelmatig pauzes, waarbij Hans een frons in het voorhoofd trekt en zijn woorden zorgvuldig kiest: 'De kwaliteit voor wat betreft de opleidingen is verbeterd, de planning is verbeterd, maar wat ik jammer vind is dat er gekozen is voor wat ik maar 'een heel stuk makkelijker maken' noem. Dat geldt voor de compacte examens. Ik vind een examen op twee honden eigenlijk geen examen.'

En toch zijn er héél veel mensen die beweren dat examens doen op twee honden véél moeilijker is dan op zes...

'In de praktijk van het keuren gaat het natuurlijk nooit over één of twee

honden in een ras. Mijn buurvrouw, met haar Dobermanns, kan ook uit twee honden de beste kiezen en motiveren waarom ze dat vindt. Da's niet het punt. Het punt is natuurlijk dat als je twintig honden hebt, je dan moet gaan wegen hoe je dat gaat doen. Dan wordt het moeilijk. Dus twee... dat is geen examen. Je zou kunnen zeggen: het is een soort toets. En, als het inderdaad veel moeilijker is, waarom gaan er dan nu mensen examens doen die nooit meer examens deden? Wat is er op tegen om op tien

'Ik vind examens doen op
twee honden eigenlijk
geen examen, het is een soort toets.'

honden gewoon doorgevraagd te worden? Nogmaals, dat compacte heeft mijn voorkeur niet. Ik heb in jouw interviews al gelezen – want dat wordt voorzichtig gezegd – dat er veel keurmeesters nu calculerend examens doen. Ik hoor in de wandelgangen ook: ik doe dit examen nu niet op zes honden, want ik doe een examen voor een ander ras en dan krijg ik dit ras erbij. Dat is een verschraving van de kwaliteit.'

Gedragscode

'Voor de manier waarop er wordt geëxamineerd, moet een gedragscode komen. Ik merk nu, laat ik het voorzichtig zeggen, dat mensen die dicht bij het vuur zitten bij elkaar examens doen. Dat kan natuurlijk niet! Dat zou je ook niet moeten willen en je zou er ook eens over moeten nadenken waarom die rasverenigingen niet bij het examineren worden betrokken. Ze krijgen opdrachten, ze moeten opleidingen en examens organiseren,

maar ze mogen er niet bij zitten! Je weet dus niet *waartoe* je opleidt. Ze zouden ook moeten ervaren hoe dat examens precies gaat.'

Hans noemt een aantal voorbeelden van numeriek kleine rassen die er nu ineens veel keurmeesters bij hebben gekregen, zodat een keurmeester die slechts één of twee rassen keurt, niet of nauwelijks meer aan de bak komt. Het is immers voor de tentoonstelling gevende verenigingen vaak te duur om aparte keurmeesters voor kleine aantallen honden uit te nodigen.

Hans vervolgt: 'Ik denk dat het nieuwe keurmeesterbeleid voor bepaalde mensen zeer comfortabel is en voor een nieuwe keurmeester in het geheel niet. Ik vind dat ik dat een keer moet zeggen, omdat ik toch een beetje buiten het systeem val. Veel keurmeesters zijn bang om dat te zeggen, omdat ze nog in het systeem zitten...' Aan zijn stemverheffing is te horen dat dit een onderwerp is dat hem na aan het hart ligt en dat hij niet bang is om ook daarover zijn mening en zorgen te uiten.

Moeten de Nederlandse rassen in Nederland altijd door een Nederlandse keurmeester gekeurd worden? Een Japanner die Kooikerhondjes keurt kan wel, maar...

'Kijk, jij veralgemeniseert het nu. Vóórdat je een buitenlander uitnodigt voor een Nederlands ras, zou je hem of haar moeten vragen hoeveel ervaring men met het ras heeft. In Engeland gebeurt dit al sinds jaar en dag voor elke ras en ik hoorde dat men in Zweden bezig is

• Een knuffel voor een Schnauzer op de Europese Show in Boedapest 2008.
(Foto: Hanus).

Je hebt ongetwijfeld gelezen over de schokkende televisiebeelden over de rashondenfokkerij in Engeland?

Spontaan: 'Wat ik goed vind van de Raad van Beheer is dat ze de gezondheid nu aanpakken vóórdát er zo iets desastreus kan gebeuren in Nederland. Dat is echt een compliment voor de Raad! Engeland heeft gewacht totdat er iets ging gebeuren dat ze hadden kunnen voorspellen. En Nederland is daar nu al druk mee.'

Met 'daar' bedoelt Hans de certificering van rasverenigingen en rashondenfokkers, waarover de kynologie in december 2008 een besluit nam. Maar hij doelt ook op de overdrijvingen in het exterieur van hondenrassen, die nu ook ter discussie staan.

'Ik krijg', vervolgt Hans, 'vlekken van sommige rasstandaards, waar de FCI niets aan doet. Zij doen helemaal niets aan het veranderen van de standaards. Als ik de Chihuahua standaard lees, staat daar: bij voorkeur zonder een fontanel, maar een kleine is toegestaan (*preferably without a fontanel although a small one is allowed*). Ik griezél daarvan, heb je het wel eens gezien? Een hond met zo'n open plekje op z'n hoofd? Er staat ook in dat Chihuahua's van 500 gram worden geaccepteerd. Heb jij wel eens een hondje van 500 gram gezien? Nee? Staat in de standaard! Hoe je het ook bekijkt, zo'n standaard commissie moet nu het voortouw nemen en zeggen: nee, dat doen we niet meer. Je moet als FCI niet alleen volgen, maar ook zelf initiatief nemen. Er zijn zoveel standaards waarin iets veranderd moet worden. Alles waar 'te' voor staat moet eruit of je moet het héél goed omschrijven. Kijk eens naar de Mopshond standaard, daarin staat 'multum in parvo' ofwel veel in klein bestek. Wat doen we

om daarover na te denken. Want het kan wel zo zijn dat als je, bijvoorbeeld, hier Azawakhs hebt, je dat ras in Marokko goed kunt keuren. Wonderlijk is dat we heel druk zijn met het opleiden en dat veel tentoonstellingen daar geen boodschap aan hebben. En dat is niet alleen hier zo. In Finland vragen ze altijd aan me: Hans, weet je nog een nieuwe naam? Ze vragen nooit: weet je nog een goeie keurmeester? Ik zie daar nu honden in de kampioensklassen waarvan ik denk: dit *kan* gewoon niet! Honden met de meest basale fouten: een Glen of Imaal Terrier met Welsh Terrier oren of een Dandie Dinmont Terrier die eruit ziet als een ruwharige Teckel. Dan denk ik: *nee hè, hoe kán dat nou?* Engeland is daar heel precies in, ook

daar wil men vooraf weten hoeveel honden van dat ras je al hebt gekeurd. Daar is niks mis mee.'

De boodschap is duidelijk. Zowel Hans als Cor verwachten van de tentoonstelling organiserende verenigingen dat men keurmeesters die net zijn geslaagd uitnodigt, ook al is dat voor een beperkt aantal honden. Beiden spelen met de gedachte dat er een, misschien gereguleerde, connectie zou moeten zijn tussen nieuw benoemde keurmeesters en degenen die de keurmeesterlijsten samenstellen.

'Dat geldt', vervolgt Hans, 'ook voor clubmatches. Laten die ouderen eens nee tegen clubmatches zeggen en nieuwelingen de kans geven. Dat kun je reguleren of bewust combineren.'

dan? Dan fokken we héél veel in klein bestek. Als er staat 'groot hoofd' dan fokken we een héél groot hoofd. Staat er 'grote, ronde, expressieve ogen' dan fokken we ogen die er bijna uitrollen. Dat moet er allemaal uit! Zélf bij mijn eigen ras, de kortbenige Schotten, zeg ik dat. Ik keurde onlangs Schotten in Barcelona... droefenis.

Overdreven zwaar in lichaam en zo kort op de poten dat ze moesten worden aangespoord met een pieppopetje om nog een rondje fatsoenlijk te kunnen lopen. Ik voel me daar heel onbehaaglijk bij.'

Jij bent keurmeester, dus jij speelt in die problematiek ook een rol...

'Er zijn keurmeesters die de hele wereld door reizen en je zou met een aantal van hen anders naar die rassen moeten gaan kijken. Je kunt pas wat veranderen als we allemaal op één lijn komen. Ik ga er strenger op letten en... ik ga ze niet meer laten winnen. Dat staat dan ook in m'n verslag: 'Jammer dat de hond door z'n bouw niet kan lopen zoals ie zou moeten lopen.' Ik heb d'r geen zin meer in.'

We zijn het er allebei over eens dat rasstandaarden maatgevend zijn. Zijn er veranderingen nodig, om welke reden dan ook, dan moet de standaard het uitgangspunt zijn.

Hans: 'Maak maar aanvullingen op de standaard met de dingen die je *niet* wilt hebben.' En hij vervolgt: 'We hebben het nu over gezondheid en bouw, maar je zou ook moeten nadenken over het zogenaamde showtemperament van honden. Als je als keurmeester een heel opgewonden Terrier ziet, trekt dat je aandacht, want het ziet er leuk uit. Maar, let wel, zo heb je 'm ook de hele dag thuis en dan word je er gek van. Een normale hond ziet er niet zo doorgedraaid uit, die gaat ook een keer zitten.'

10 VRAGEN

- ***Zou je keurmeester voor andere dieren willen of kunnen zijn?***
'Ja. Suffolk schapen'.
- ***Je hebt twee Schotten, maar je krijgt een ander ras cadeau. Welk?***
'Een Spaanse Waterhond. Mag dat Cor? Cor wil graag een American Staffordshire Terrier. Dus graag twee honden.'
- ***Zet even in jouw volgorde: reizen, keuren, de jackpot winnen, stokoud worden met tophonden.***
'Reizen, keuren en stokoud worden, maar dan wel met een oud, lelijk hondje. De jackpot interesseert me niet.'
- ***Waarom erger jij je het meest?***
'Iets concreets via de telefoon vragen en mensen die daarop nooit direct een antwoord weten. U wordt teruggebeld...'
- ***Jij bent lid van de VKK, de 'vakbond' voor keurmeesters. Je zou willen...***
'... dat ze zich goed positioneren, want een vakbond moet ook opkomen voor mijn belangen. En daar merk ik weinig van.'
- ***Naar welk land zou je graag nog eens reizen?***
'Nieuw-Zeeland.'
- ***Wat is je mooiste boek en/of CD?***
'Ik noem het boek dat ik nu lees, *Het lot van de familie Meijer*. Schitterend. CD? Oh, de laatste die ik gekocht heb, *Amy Macdonald*.'
- ***Waar word je vrolijk van?***
'Als ik eh... op de sportschool ben en we ontzettend veel plezier hebben. Ook als ik in de tuin werk. 'k Ben wel een vrolijk mens, hè Cor?'
- ***Wil jij straks erekeurmeester worden?***
Lachend: 'Nee, dat hoef ik niet te worden, want op een gegeven moment stop ik gewoon met keuren. Dan vraag ik aan jou of je me komt ophalen en dan kunnen we samen naar de tentoonstellingen toe.'
- ***Je woont op schootsafstand van onze royals. Republiek of monarchie?***
'Ik zie ze wel eens fietsen of in de speeltuin. Wat me heeft doen smelten voor prins Willem-Alexander, is dat toen de oudste naar school ging, hier alles natuurlijk in rep en roer was. Men was zeker van de Nutsschool, de Montessorischool of de Kievitschool. Mensen verhuisden er zelfs voor! En Amalia ging gewoon naar de Bloemcampschool, waar niemand op had gerekend. Laten we het maar bij de monarchie houden.'

Aan het einde van dit interview mag je iets zeggen wat ik vergeten heb te vragen.

'We hebben veel kommer en kwel besproken, maar laten we vooropstellen dat ik natuurlijk een hartstikke leuke hobby heb. Ik ga ergens naar toe, de mensen zijn blij met me, ik doe m'n best en ik heb heel veel dierbare vrienden ontmoet.

Dat is toch wel bijzonder. Bijna elke week komen er vanuit de hele wereld uitnodigingen binnen. Ik ga nu naar Kenia en dan zitten de apen in de boom naar m'n keuring te kijken. Leuk toch?' En dan volgen verhalen uit Korea, uit Venezuela, uit Engeland, maar daarvoor is helaas geen plaats meer in deze Onze Hond. ◀